

bleven, at han er kommen til at staa med disse Kreaturer, og de ere blevne syge, saa han har maattet begrave dem med Hud og Haar. Enhver vil forstaa, at det er et overordentligt Tab, som ingen Landmand kan overvinde, det tror jeg, vi Alle kunne være enige om. Som sagt, det jeg ønsker, er, at Udvalget vil tage det under Overveielse, og ligeledes vil jeg ønske og henstille baade til Folkethinget og den høitærede Minister, at de, hvis Vedkommende forlanger Noget af Staten, da ogsaa ville være villige til at hde ham en saadan Erstatning, selv om han ikke kan staa med Loven i Haanden og forlange det. Det var kun denne Henstilling, jeg vilde gjøre til det kommende Udvalg og den høitærede Minister.

Dalsgaard: Det er kun et Par Bemærkninger, jeg skal tillade mig at fremsætte. I Loven af 29de December 1857 er der givet Politimesteren Ret til, naar nogen af de ondartede smitsomme Sygdomme er opstaaet i en Besætning, at forbyde, at noget til Besætningen hørende Dyr, som kan angribes af Sygdommen, bortføres fra vedkommende Eiendom. I Lovforslagets § 4 foreslaas denne Ret udvidet til, at Dyrlægen strax, naar han kommer til Stede og faaer Bished for eller Formodning om, at en af de ondartede smitsomme Sygdomme ere opstaaede, skal være berettiget til at forbyde, at noget Dyr af Besætningen, som kan angribes af den paagjældende Sygdom, selv om det ikke er eller mistænkes for at være sygt, bortbringes fra Stedet, og i § 10 foreslaas endvidere, at Politimesteren ogsaa, naar det er en af de mildere smitsomme Sygdomme, der er opstaaet, skal have Ret til, naar han finder det fornødent, at udstede et saadant Forbud. At Politimesteren og Dyrlægen faae en saadan Ret, finder jeg meget rigtigt; thi i saadanne Forhold gjælder det jo særligt om at stride kraftigt ind i Tide; men jeg vilde gjerne gjøre opmærksom paa, at et saadant Afspærringsforbud, som ogsaa berørt af den sidste ærede Tale, i mange Tilfælde kan medføre store Tab for vedkommende Eier, og da Afspærringen foretages i almen Interesse, forekommer det mig ubilligt, at Eieren i intet Tilfælde kan faae Erstatning for Tab, der saaledes paaføres ham. Har vedkommende Eier, saaledes f. Ex. som den sidste Tale ogsaa nævnte, paa det Tidspunkt, da Forbudet kom, en Del Fedekreaturer paa Stald, som ere tjenlige til Salg eller Forsendelse, kan han komme til at lide et stort Tab, dels derved, at han ikke kan komme af med Kreaturerne paa det heldigste Tidspunkt, og dels

derved, at disse Kreaturer, af hvilke maaste ingen ere syge paa den Tid, Forbudet nedlægges, kunne blive det og derved blive forringede i Værdi eller maaste endog helt gaa bort. Og det samme Forhold kan være til Stede, naar der i en Svinebesætning opstaaer Sygdomme, som drage et saadant Forbud efter sig paa en Tid, hvor en Del af Svinene ere tjenlige til Salg eller Forsendelse. Jeg tillader mig at henlede den høitærede Ministers og det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed paa dette Forhold, idet det forekommer mig ubilligt, at Eieren, særlig naar i de af mig nævnte Tilfælde Afspærringen kommer til at gjælde for længere Tid, flet ingen Erstatning skal have, da Tabet som sagt ofte kan være meget stort, og Afspærringen jo foretages i det Almenes Interesse. Endelig skal jeg bemærke, at saaledes som næstsidste Stykke i § 8 er affattet, forekommer det mig, at der lades Blads aaben for en Fortolkning, som det vist ikke er Meningen, skal kunne anvendes. Stykket lyder saaledes: „Saafernt Eieren selv ved sit Forhold maatte have givet Anledning til, at et nedslaaet Dyr er blevet angrebet af den paagjældende Sygdom, fortaber han den Ret til Erstatning af det Offentlige, der ellers vilde have tilkommet ham.“ Som det staaer, synes jeg, at det ogsaa kan omfatte det Tilfælde, at Eieren har faaet Sygdommen bragt ind i sin Besætning ved at have holdt en Ko til en Tyr, som han uafvidende har været befængt med smitsom Sygdom, eller ved at have kjøbt et Dyr paa et Marked, der var sygt, uden at han har vidst det. Saaledes som Stykket er affattet, kan det omfatte ogsaa disse Tilfælde, hvad der dog sikkert ikke er Meningen, at det skal kunne; thi i disse Tilfælde har han jo netop selv ved sit Forhold ført Sygdommen ind i Besætningen. Det kan imidlertid meget let ændres f. Ex. ved at indskyde Ordet „lovstridige“ foran Forhold; thi i saa Tilfælde er det meget rigtigt, at han ikke faar Erstatning; men er han uskyldig i Forholdet, forekommer det mig, at han har billigt Krav paa Erstatning, hvad der vist ogsaa er Lovforslagets Mening. Til § 2 vil jeg gjerne gjøre den Redaktionsbemærkning, at naar der staaer: „Ondartet Lungesyge hos Ogen og Kvægepest“, vil det vist rettere hedde: „Ondartet Lungesyge og Kvægepest hos Ogen.“ Siden jeg slutter, skal jeg endnu kun udtale, at jeg fuldt kan tiltræde de Udtalelser, der ere fremsatte af de ærede Medlemmer fra Esbjerg og Nyborg (Bluhme og N. Jensen) om det Nigtige i, at Staten kraftigere, end det er foreslaaet i Lovforslaget, støtter Bestræbelserne for at bekæmpe Tuberkulosen.